

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia
HÍRADÓJA
Megjelenik alkalmanként.

XX. ÉVF. 1. SZÁM
2015. JÚNIUS

„Asszonytól születtek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál” (Mt 11,11)

Keresztelő János születési barlangja és a születés helye csillaggal jelölve az oltár alatt (EinKarem, Szent János Templom, Szentföld)

A Szentföldi zarándok útkezdete EinKarem, ez a város, ami a hagyomány szerint összefonódott Keresztelő Szent János életével. Itt volt Zakariásnak a nyári lakhelye, itt látogatta meg Mária Erzsébetet.

„Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeiben megmozdult méhében a gyermek.” (Lk 1,41) „János az ő neve.” (Lk 1,63)

János is a kiválasztottak közé tartozott („Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva” (Mt 3,15), bejárta a Jordán egész környékét, közvetlenül Jézus megjelenése előtt lépett fel. Hirdette, hogy Isten országának megjelenése már közel van, a népnek megtérésre van szüksége. János előkészítette Jézus működését. Azt mondta magáról: „A pusztában kiáltó szó vagyok: Egyengessétek az Úr útját, amint Izajás próféta mondta.” (Jn 1,23)

A Jordán folyónál azonban, Jézus megkeresztelkedésekor, fel kellett cserélődnie a szerepeknek. Maga Jézus lett isteni küldetésének és prófétai nagyságának örök tanúja ezáltal, hogy felkereste a Jordán-nál, és megkeresztelkedve vallomást tett prófétai igehirdetése és Isten népének fölkészítése mellett.

„Igen, mondom nektek, prófétánál is nagyobb... Asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál”. (Mt 11,11) Miért? Mert ő az utolsó próféta, aki mint közvetlen útélőkészítő, egészen az Istenországa küszöbéig vezet minket.

A lateráni bazilika egyik titulusa Keresztelő Szent János-főszékesegyház. Ez a római püspökség katedrálisa, a pápa címtemploma.

A legrégibb, és – mint Róma katedrálisa, a pápai trón (Cathedra Romana) székhelye – a legmagasabb rangú Róma négy pápai bazilikája közt.

„Minden templom anyja és feje” (Magyar Kurir 2010. jún. 8.)

Templomunkat Keresztelő Szent János oltalmába helyezték. Erre emlékezünk minden évben, születésének évfordulóján, megőrizve védőszentet választó őseink szándékát. A templom védőszentjének ünnepe egyúttal a templom búcsúja.

János felszólítása ma is időszerű: „Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét!” (Lk 3,8) „Készítsétek az Úr útját egyen-gessétek ösvényeit!” (Lk 3,4)

Hogy mit tegyünk? Keresztelő János látta Jézust, tanúbizonyságot tett róla: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit.” (Jn 1,29) Mi, akik nem láttuk, de hisszük, hogy Jézus Krisztus „az Isten Fia.” (Jn 1,34)

Keresztelő Szent János imacsoport

A keresztség közösségi ügy?

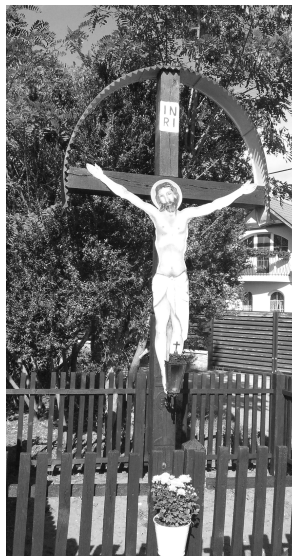
Kicsit provokatív a cím, de szándékosan fogalmaztam így. Minden egyes megkeresztelt emberrel gyarapodik az egyház. Az egész és a helyi is. A 70-es években, amikor a keresztség liturgiáját a mostanira változtatták, sokkal hangsúlyosabbá szerették volna tenni a közösség jelenlétét. Egyes helyeken, kisebb falvakban ez egészen jól működött, a hívek fontosnak tartották a részvételt akkor is, ha nem voltak közvetlenül rokonok. Annak idején én szinte megtanultam a szertartás menetét, szövegét. Sajnos, ez nem ment át igazán a köztudatba. Nagyon bensőséges ünnepként kezeljük még most is. Pedig minden egyes megkeresztelt gyermeknek, ifjúnak, felnőttnek örülnünk kellene. Ezért fogalmazódott meg bennem, hogy ha már a keresztelőt családi ünnepként tartjuk csak számon, legalább arról értesüljünk havonta, hogy abban a hónapban kik lettek megkeresztelve. Köszönöm, hogy halló fülre talált ez a kérés, így most már közösen örülhetünk, és imádkozhatunk azokért, akik részesültek a keresztség szentségében. Minden hónap első hétfőjén külön értük és családjai-kért mondunk rózsafüzért! Jó, hogy legalább az imádság által közös-ségben lehetünk velük!

Markó Józsefné

KÖSZÖNJÜK

Nagyon jó érzés ebben a mai világban, ha az ember önzetlen segítséggel találkozik, vagy éppen észreveszik, miben tudnak a másikon segíteni. Két ilyen dologról szeretnék nemcsak röviden beszámolni, hanem köszönetemet (az egyházközség nevében) kifejezni.

- Jóleső érzés tudni, hogy a részönkormányzat tagjai (a fogalmazvány idejében még aktuális kifejezés volt) a régi temetőt a faluhoz tartozónak, így sajátjuknak is tekintik, és a ravatalozó megkopott fa részeinek lakkozásához anyagi támogatást nyújtottak. Köszönet érte.
- Ugyancsak ajándékként kaptuk, hogy egy család a kishegyi buszfordulóban lévő keresztet rendbe hozta/hozatta. Mert részben ők nyírják körülötte a fűvet, pótolják ki a kerítés hiányzó léceit és a kereszt fájával együtt lefestették. Másrészt a pléh-Krisztust művészi igényességgel újra festették. Köszönet értre.
- A harmadik dolgot pedig csak ezután lesz – remélem – módomban megköszönni. Majd akkor, ha a régi temető konténerébe csak a temetőben elszáradt virág, koszorú kerül. Mert az ottani konténert ezért rendeljük és fizetjük. Ahogy a szomszéd kukájába vagy az általa rendelt konténerbe sem dobjuk a szemetünket, jó lenne így tenni a temetőben is. Igaz, régi fotel, elhasznált gumiabroncs, építkezési törmelék vagy háztartási szemét az utóbbi időben alig került oda, de 4-5 méteres tujaágak igen. Bizonyára csak azért, mert az illető nem tudta, hogy a temetőben lévő konténer nem „köz”-konténer. Most már, hogy ez egyértelmű, remélem, egy év múlva ezzel kapcsolatban is köszönetet mondhatok.

Eddig tartott az egykor leírt gondolatsorom, de szerencsére, nem volt időm elküldeni. Mert még két dologgal így ki tudom egészíteni.

- Az egyik szintén magánkezdeményezés: a posta mögötti kereszt megújítása, aminek fája a tövéénél elkorhadt és egy viharban kidőlt. Volt/voltak, akik úgy érezték, hogy ez a kereszt kell, hogy továbbra is megmaradjon, és a régi épen maradt részét megtisztítva lekezelték, időt állóvá tették és a falu egykori szélét jelző határkő mellé, a helyére visszaállították. Köszönet érte.

- Az utolsó pedig olyan dolog, ami ébren tarthatja a reményt az emberben. Osztályfőnöknőjük kérdésére (és vezetésével) egy csapat hetedikes vállalkozott arra, hogy segít. Csak úgy ingyen, szeretetből. Egy idős házaspár tüzelőjét (ajándékba kapott fa és fuvar) vágták össze, húzkodták ki a szögeket a használt tetőléccekből és végül rakták a kamrába. Köszönöm nekik.

Ennyi „köszönet” után itt a végén nem akarok szóismétlésbe bocsátkozni. De nagyon jóleső érzés látni, hogy vannak, - akikben ha nem is mindig tudatosul, - de él a jézusi szeretetparancs: hogy jót tegyen, hogy segítsen a másikon.

Albert atya

„Járjatok azon az úton, amelyet én jelölök ki nektek, és akkor jól megy majd sorotok (Jer 7,23-24)

Egyházközségünk nagybőjti lelkigyakorlatát idén Bartók Ferenc atya tartotta.

- 1.) Miért a lelkigyakorlat? – Isten és ember közötti találkozás, hogy kapcsolatunk intenzívebb, mélyebb legyen Krisztussal.
- 2.) Az Úr otthon érzi magát a Te életedben?
- 3.) Engeded, hogy a nagybőjt idején kiűzzed az ördögöt, pletykálkodást, gyűlölködést?
- 4.)

A három napos lelkigyakorlat három témakört ölelt fel.

Az első napon a bűnbánatról elméltünk.

A Nagybőjt 40 napja alatt felkészülünk a Húsvétra, belső megtisztulással. Miért van rá szükség?

Júdás és Péter – Mindketten megtagadták Jézust, Péter is háromszor, de megtér, bűnbánatot tart, elnyeri a glóriát, míg Júdás nem tér meg és halál a sorsa.

A mai világ öncsalás - azt sugallja, hogy nincs bűnünk, nincs mit megbánni.

Ha megvalljuk bűneinket, Jézus megtisztít bennünket.

Ferenc pápa azt mondja: Isten bocsánatához szükség van a Miatyánk tanításának követésére: őszintén megbánni saját bűneinket, tudván, hogy Isten mindig megbocsát, és megbocsátani másoknak, hasonlóképpen nagylelkű szívvel.

Aki a Miatyánk alapján – „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk ez ellenünk vétkezőknek”- nem tud megbocsátani, az bizonyos szempontból bezárja az ajtót Isten megbocsátása előtt.

Isten nem büntet senkit, csak az ember magát. Isten nem ver, hanem kegyelmet ad.

A kegyelem az, hogy számunkra lehetővé válik a bűnbánat.

A bűnbánat belső szükséglet, igény a megjavulásra, az örök életre.

Mit tegyünk?

1. El kell ismerni bűnünket (a mai ember hamis világtudata ellenére)
2. Miért olyan nehéz szembenézni a bűnnel? Mert riasztó és azt képzeljük, hogy nincs bocsánat.

„Nincs Isten - nincs bűnöm, mivel nincs, aki megbocsássa..”

MERJÜNK IGAZI BŰNBÁNATOT TARTANI!

Tekintsük ezt kegyelemnek és ne engedjük a hamis tudatot ránk erőltetni.

Charles de Foucauld élete a gyónással kezdődött:

„Csak itt kezdődhet az életünk, visszatérni Krisztushoz.”

A második nap témája az imádság volt.

Ferenc pápa azt mondta pápává választásakor: „Imádkozzatok értem!”

Sok a dolog, nincs idő... sűrű lelki kód...

Ki az az Isten, akire nem gondolunk, akihez nem fohászkodunk..

Ma unalom, siralom tölti be a lelkeket. Ezek jele az üresség. Az imádság levegő, ami életet ad.

VI. Pál mondta: „Az ima az egyház lélegzete.” Manapság inkább a légszomj a jellemző.

A templom az ima háza.

„Jobb lenne cselekedni, mint imádkozni”- mondják hívők is. Ima nélkül nincs lélegzet, csak az üresség marad. Ima nélkül szinte ateizmust él meg az ember, nem Isten tagadását, hanem csak a világgal, hasznokkal való törődést. Az ima kiszakít ebből a világból.

Teréz anya mondta: “ Rájöttem: minden baj forrása, hogy keveset imádkozunk.”

Charles de Foucauld: „Istenem, ha létezel, tudasd velem.”

„Imádkozzatok szüntelenül, kérjetek és kaptok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek...”

Az ima a lélek anyanyelve.

Szent Benedek szerint: „Amikor magad imádkozol, azt viszed a közösségbe. Hozzuk az imáinkat/kéréseinket a közösségbe, és tapasztalatainkat visszük haza.

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” többes számú, nem individuális, hanem közösségi ima.

Az imához állhatatosnak és fegyelmezettnak kell lenni, ha szétszórtak vagyunk, nincs elég koncentráció az imára.

Simone Weil, francia zsidó keresztény író, a figyelemről:

„Csak a legteljesebb figyelem lép kapcsolatba Istennel, amikor az ima eléggé erős és tiszta ahhoz, hogy egy ilyen kapcsolat létrejöhessen: de minden figyelemnek Isten felé kell fordulnia.”

Antoine de Saint-Exupéry: „A tapasztalat azt bizonyítja, hogy nem az a szeretet, ha két ember egymás szemébe néz, hanem az, amikor mindketten ugyanabba az irányba néznek.” - Isten felé.

A harmadik napon Isten irgalmasságáról elméltünk.

Szent Péter első leveléből:

„Áldott legyen Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmasságával élő reménységre szült újjá minket, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szennyezetlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben fenn van tartva számotokra. Isten ereje megőriz titeket az üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időben kinyilvánuljon.”

Mindannyian zárandokok vagyunk, mondja Pál apostol.

Nemcsak az idő szerint (elmúlás) hanem a szívünk zárandokai is vagyunk (gyermek-, ifjúkor, felnőttkor, időskor). Zárandokútunk legfontosabb pontja a Húsvét.

II. János Pál pápa Húsvét 2. vasárnapját az Isteni irgalmasság napjává nyilvánította.

Az Isteni irgalmasság Isten szeretetének megtapasztalása, aki soha el nem hagy minket, erősebb minden bűnnél.

Szent Pál az Efezusi levélben így említi: „Irgalomban gazdag Isten”.

II. János Pál: „Csöndben imádkozva figyeljétek a megfeszített Jézust, ő teszi láthatóvá, ki az Isten.”

Pilátus Jézusra mutatva: ECCE HOMO

1.nézzétek, mit tettetek ezzel az emberrel (Mai ember - mivé lett az ember)

2.nézzétek, mit csináltatok Istennel ebben az emberben.

A megfeszített Jézusban látjuk Isten arcát.

Pál apostol Korintusiakhoz írt leveléből: „Hűséges az Isten, aki által meghívást kaptatok Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe”.

A Feltámadás helyreállítja a rendet: Istent ismét Atyának tekinthetjük.

A tékozló fiú hazatér az atyához, megtér, ráébred, hova tartozik, hazatér, tisztán lát. „Nincs jogom, hogy fia legyek csak béresnek vegyen fel”.

Az irgalmasság csodája Isten végtelen szeretete... az atya elébe siet, átöleli, megcsókolja.

Ferenc pápa: „Isten minden bűnön felül szereti az embert, kérem a papokat, hogy ezt az irgalmasságot adják át a gyóntatószékben”.

Jézus a keresztre szögezve az Atyához szól. Ez Krisztus ölelése a keresztről.

Isten nyomorulttá, emberré lesz, és felajánlja magát az emberért, a bűnben lesüllyedt emberért - ez az IRGALMASSÁG.

II. János Pál pápa: Imádság a kereszthez

Áve, Krisztus keresztje!

Bárhol található is jeled, Krisztus ott tanúságot tesz az ő húsvétjáról:

a halálból életbe való átmenetről.

Tanúságot tesz a szeretetről,

amely a halált legyőző élet ereje.

Áve, néked, Kereszt, bárhol is vagy,
tereken vagy az út mentén,
ott, ahol emberek
szenvednek és haldokolnak...
ott, ahol dolgoznak,
tanulnak és alkotnak...
Mindenhol;
férfiak, nők, fiúk és lányok nyakában...
és az emberi szívekben.
Áve, Krisztus Keresztje!

Molnár Andrea jegyzetei alapján

Készül Plébániánk honlapja!

Örömmel adjuk hírül a kedves szentiváni testvéreknek, hogy készülöben, lényegében készen van a plébánia honlapja!

Sokakban régóta motoszkál, hogy jó lenne, ha lenne, biztosan sokan „használnák”, olvasnák, sokan tudnának onnan is tájékozódni aktuális dolgainkról. Későbbi otthoni munka reményében végzett tanulmányaim közben lehetőségem nyílt - feladatom volt - egy honlapot összeállítani és én plébániánk honlapját választottam.

Olvashatunk majd a templom történetéről, megismerkedhetünk közelebbről kisközösségeinkkel (néhányan talán kedvet kapnak majd a csatlakozáshoz), olvashatunk a Cursilloról - Krisztus számít Ránk! -, a Genesius Színjátszókör korábbi és aktuális szereplőiről, előadásairól, megnézegethetjük a korábbi plakátokat, megtudhatjuk, hogy mi is az a Pure Fashion, és miért gondoljuk úgy, hogy manapság minden tizenéves lánynak szüksége lenne rá, és nézegethetünk fotókat plébániánk életéről. Lehetőség lesz itt is a Plébániai Híradó, ill. a napi evangélium olvasására is! Folyamatosan ott lesznek plébániai közösségünket érintő aktuális programok, hírek, minden tudnivaló, rendszeresen frissítve. Remélem, mindenki megtalálja majd az őt érintő, érdeklő dolgokat.

Első, kezdő munkám, mindenkit bátorítok arra, hogy bármi jobbító szándékú javaslata van, bármi hibát észrevesz, jelezze

nyugodtan, változtassuk, javítsuk azon, amin kell! Köszönöm az eddigi a segítségét mindenkinek, aki bármit megírt, továbbított nekem, ill. kérem továbbra is, hogy akinek bármilyen aktuális híre, közzétennivalója van, juttassa el hozzám. Fotókat is szívesen fogadok, amik bekerülhetnek a galériába. (E-mail-címem: gyongyeva@t-online.hu) Már csak technikai kérdés, hogy pontosan mikor kerülhet ki a netre, reményeim szerint 2-3 héten belül. A pontos webcímet hirdetni fogjuk.

Bízom benne, hogy sikerült valami hasznos és szép dolgot összeállítani, de együtt még jobbra is tehetjük!

Köszönettel: Kisné Gyöngyösi Éva

Az érzelmi intelligenciáról a Pannonhalmi Területi Családnapon

A Pannonhalmi Területi Apátság 2015-ös Családnapján Uzsalyné Dr. Pécsi Rita PhD neveléskutató volt a vendégelőadó, aki két előadást tartott a résztvevő családoknak. A délelőtti előadás címe az volt: **Miért nem működik a „Százszor megmondtam”?**, s délután a folytatás: **A sikeres nevelés kulcsa: az érzelmi intelligencia.**

Rendkívül fontos témakör ez, eddig is tudtuk, hogy nagyon nagy jelentősége van az érzelmeknek, az érzelmi intelligenciának, de hogy miért és hogyan is áll ez össze a személyiségben és a nevelésben, ezt most nagyon szépen összefoglalta nekünk a Családnap előadója.

Mikor, hogyan, mitől működik a nevelés? Van-e olyan törvényszerűség, ami mindig (valamikor?, egyáltalán?, az én gyerekemnél is?) működik? Tudunk elveket, módszereket, hallottunk már tanácsokat. Csináljuk?

Eszünkbe jut **a plébános**, aki már 4. vasárnapja prédikálja ugyanazt, mikor egy „bátor” híve megszólítja: „Atya, mi itt vagyunk, szeretünk, eljövünk meghallgatni, segítünk, amiben kell, **de miért ugyanazt mondod már 4. hete?**” Erre az atya válasza: „**Miért, már csinálják?!**”

Ha tudunk is módszerekről, csináljuk?

Hogyan válhat életté egy magatartásforma, hogyan ivódik bele a gyerekekbe, amit bele szeretnénk nevelni? Min múlik mindez? Min múlik, hogy amit elmondunk 100-szor, az hat-e a gyermekünkre?

Az érzelmeken keresztül.

Az érzelmek mindent meghatároznak, minden csak akkor működik, ha az érzelmek támogatják! Egy hullámhosszon vagytok, vagy nem? **Rád van hangolódva, vagy nem? Ezen áll, vagy bukik minden.** (A szorongás pedig mindent gátol.)

Az érzelmeket nem igazán kutatják, mert megfoghatatlanok, irányíthatatlanok. Minden más „funkciónknak” (beszéd, mozgás, emésztés...) van egy központja, amin keresztül fejleszthető, gyógyítható.

Az érzelmeknek nincs központja, az egy hálózat, mindent átjár, mindenre kihat. Bárhol hatsz az érzelmi hálóra (márpedig minden hat rá, egy mozdulat, egy pillantás, egy érintés, egy illat, minden és mindenki hatással van az érzelmeinkre), szóval **bárhol hatunk erre a hálóra, az egész mozog, vagyis a teljes személyiségre hatással van.** Vagy bejutsz, vagy nem, de ha igen, akkor esélyed van mindent megváltoztatni!

Ha egy-egy részterületet fejlesztünk (tanulás – diplomák, gyúrás – izmok), attól az egész személyiség nem fejlődik minőségileg és garantáltan. Csak ha a részterületek közötti kapcsolat, a háló fejlődik, akkor fejlődik az egész ember!

A KAPCSOLAT! A személyiségünk részterületei közötti, egymás közötti kapcsolataink a legfontosabbak az életünkben.

Két pengét hiába élesítek külön-külön, abból sosem lesz olló, csak ha összerakom, megváltoztatom a köztük levő kapcsolatot, abból lesz minőségi, lényegi változás.

Az EQ, az érzelmi intelligencia tehát növelhető, nevelhető! És nincs felső határa. Az idő, a kapcsolataink, a tapasztalataink mindig folyamatosan fejlesztik.

Bár nem a számok határoznak meg bennünket, mégis néhány elgondolkodtató szám, számpár:

Döntéseink 70 %-át az érzelmi hálón hozzuk.

Ha az agyunk, értelmünk tudatos és tudatalatti részét akarjuk arányosan összehasonlítani, akkor ha a **tudatos kb 11 mm-nek felel meg, a tudatalatti 16 km! Mindent visz.**

Azok a meghatározott adottságaink, amit az öröklésre foghatunk: 20 %-ot képviselnek! Kognitív készségeink, (értelmi képességeink) kb 20 %-ban számítanak! És erre a 20 %-ra fordítják a mai iskolák az energiájuk 92 %-át!

Az összes többi: **az affektív készségek** (érzéseink, nevetés, sírás, együttérzés, empátia...), **a konatív készségek** (kíváncsiság, érdeklődés, lelkesedés) és a **szociális készségek** (minden, ami kapcsolatot, ami a kapcsolatépítést segíti) azok, amikkel egyáltalán nem foglalkozunk, **pedig ezek a megtartó, az alkalmazó készségek, amik nélkül hiába próbáljuk az IQ-t fejleszteni**, hiába tanítunk, hiába adunk át folyamatosan ismereteket, információkat, egyszer csak nincs tovább, az IQ-unk véges, és attól nem leszünk emberebb emberek. Igenis ezek azok a készségek, amikről azt gondoljuk, hogy automatikusan működnek (nevetés, sírás, együttérzés, lelkesedés, kíváncsiság), pedig nem, egyre inkább kiöljük ezt a gyerekekből is, és a felnőtt világon is egyre inkább eluralkodik a közöny, a nem érdekel, az észre sem vesszük...

Nem automatikusak ezek a készségek, a csíráik mindenki-ben megvannak, de nem nőnek, fejlődnek maguktól. Fejleszteni kell, foglalkozni kell vele, mert minden mást meghatároznak.

Gondoljunk bele, egy akármilyen emberi kapcsolatnak is az a halála, amikor már észre sem veszi... (hogy fáj, hogy nem bírom, hogy jólesik, hogy nem esik jól, hogy valami megváltozott...)

Foglalkoznunk kell a készségeink, személyiségünk területei közötti kapcsolatokkal, és egymás közti kapcsolatainkkal! **Mi a módszer?**

Mese, mese, mese... művészetek, zene, irodalom, beszélgetés, beszélgetés, beszélgetés, átélés.

ÁTÉLÉS!

Csináld meg a matekleckét, addig ne menj ki! Hiába... Amíg nincs meg az érzés, hogy kitartani jó!

(Amíg nem hallotta 20-szor ugyanazt a mesét, a félúton – a sárkány 4. feje után – megfutamodni akaró királyfiról, aki végül mégis kitart, mert a probléma csak akkor van megoldva, a királykisasszony

keze csak akkor lesz az övé, ha a sárkány mind a 7 feje le van vágva!)

Bármilyen mesét ha 100-szor kér a gyerek elolvasni, akkor 100-szor olvasd el neki szóról szóra! Szüksége van rá!

Jézus hogyan tanított? Példabeszédekben (lassan, beszélgetve)! Miért? Hogy megértsék!!!

Szükség van a helyzetgyakorlatokra, népi játékokra, amikben folyamatosan cserélődnek a szerepek. Mindenkinél mindenféle helyzetben helyt kell állni, az életben nincs vezető-típus, és csapattag-típus, mindenkinél mindent meg kell tudni csinálni, és meg is tudjuk!

Nem hívhatod át a szomszédasszonyt, hogy levezé nyeljen egy hétköznapi reggelt, mert ő vezető-típus, te meg nem vagy az!

Az összes csúcsvezetői (konferencián elhangzott) készségre szüksége van egy szülőnek egy hétköznapi reggel: önmenedzsmen (kelj fel negyed-, fél-órával korábban, mint a többiek), motiváció (dumáld ki a gyereket az ágyból), önkritika (hát ez elsőre nem jött össze, valami más módszer kell), időtartás (márpedig 7.35-re mindenki felszerszámozva az ajtó előtt), céltartás (8.00-ra az iskolába), feladatkiosztás (te terítesz, te fogat mosol, te felmész a tornacuccodért az emeletre, te elrakod a tolltartódat, ami előlmaradt, te kiviszed a szemetet, mert ma jönnek majd érte...), tárgyalás nehéz emberekkel (ráimádkozol a 13 éves lányodra még néhány réteget, aki télen -5 fokban miniszoknyában és topban akar iskolába menni)...

A kognitív, értelmi képességeket, (IQ) lehet megértéssel, információval, magyarázattal fejleszteni, (amit meg kell tanuljon és vissza kell mondjon), de az összes többi: affektív, konatív és a szociális készségeket (EQ) nem. A nevelés nem így működik. Csak élménnyel, tapasztalattal, azonosulással.

Csak akkor működik, ha átélem, nem elég ha tudok róla. (Adni jó, irgalmasnak lenni jó, ezt nem elég elisméltetni, leírni, hallani, ezt át kell élni: add oda a szendvicsedet a másiknak! De miért? De nem! Az az enyém. Nutellás. Ha egy kiránduláson mindenki bedobja a közösbe az övét, akkor is nehéz lesz, de már valamivel könnyebb, mert mindenki ezt teszi, és mihelyst felkiált az illető, aki megkapta: az enyém a legfinomabb, ezt ki hozta? Máris megdicsőül, büszke

lesz magára és lelkesen meséli otthon, hogy odaadta a nutellás szendvicset... és jó érzés volt.)

És ha nehéz, akkor is jó, akkor is ott a helyünk a betegek mellett, az öregek mellett, mindenki mellett, akinek szüksége van rá. Bemehetünk a gyerekekkel együtt az idősek otthonába, a kórházba, segíthetünk együtt a szomszéd néaninek! Ott a helyünk! Akkor is, ha nehéz. Mert jó.

Nagy szükség van az ismételésre is! Mert van „ritkítás”, az élményeinkkel, megtapasztalásokkal bennünk létrejött szinapszisok (kapcsolatok) egy része törlődik, csak a többszörösen átélt, sokszor megtapasztalt élmények maradnak meg. **Krízishelyzetben pedig csak a meglévő szinapszisok alapján döntünk!**

Sajnos a tudomány gyorsabban fejlődik, mint a lelkiismeret, ha nincs megtartó erő, nincsenek meg a szociális készségek, elpusztul az élet, elpusztul az ember!

Végigvettünk még sok-sok fontos készséget, amik az érzelmi intelligenciához tartoznak: érzések azonosítása és megkülönböztetése (sokszor még ezzel is bajban vagyunk), azonosulás, együttműködés, empátia, moralitás (megintcsak a mese: rossz döntésnek rossz a következménye is, ha méysz előre, és nem nézel vissza, tied a királykisasszony és a fele királyság, ha hátranézel, nem szórakozik a mese: 200 év sóbálvány), motiválhatóság, humor, nyitottság (az új dolgokra), kapcsolatteremtés, a vágyteljesítés késleltetése (nagyon fontos a gyerekeknél: ne adjunk alájuk mindent, ne kapjanak meg mindent az első sóhajtásra, készen, hagyjuk őket vágyakozni, várakozni...), de sajnos egy cikk keretei között nem idézhető fel az összes készséggel kapcsolatban elhangzott tanács, történet. Beszélt még az előadó az agyféltekék kapcsolatáról, jellegzetes funkcióiról, **de a lényeg csak az, hogy:**

Együtt lenni, beszélgetni, figyelni egymásra, együtt csinálni, MOST!

Nem később, nem egyszer, nem holnap, nem máskor, nem majd, HANEM MOST!

Amikor a másiknak, párunknak, gyermekünknek, bárkinek szüksége van ránk!

Minden más feladat várhat!

Kisné Gyöngyösi Éva

Hittan vagy erkölcsstan?

Úgy tűnik, évente azért vissza-visszatér bennem ez a téma. Most csak annak apropójaként, hogy a gyerekek, illetve a szülők évente választhatnak a két tantárgy között. Ez most májusban ismét megtörtént. Voltak számomra, számunkra (Albert atyának is) meglepetések. A tavalyi évben az 5. osztályosok közül többen választottak hittant, olyanok is, akik annak előtte semmiféle hitoktatásban nem részesültek. Közülük egy-ketten egészen komolyan gondolva még külön plébániai hittant is vállaltak az iskola mellett. A többség azonban „csak próbálkozott” az újnak ígérkező tárggyal, nem sok sikerrel. Az egyik iskolában komoly gondot okozott az órai fegyelmezetlenségük, érdektelenségük.

Nem volt könnyű végigcsinálni az évet. Számítottam rá, hogy helytelen volt a választásuk, és a következő évben az erkölcsstan mellett fognak dönteni. Végiggondolva, hogy miért nem sikerült elegendő motivációt elérni, azért megfogalmazódik bennem az, hogy a hit kegyelem. És itt bátorítom azokat, akik hittanosok maradtak, hogy talán a nehezebbik utat választották, mert bár a széles úton mindig többen járnak, nem az vezet az örök élet felé. Ezek talán most még távolinak tűnnek a gyerekek számára, de a szülői támogatás sok segítséget adhat nekik.

Azért azt kicsit szomorúan állapítom meg, hogy sokszor az erkölcsstan mellett való döntésüknek oka (általuk megfogalmazva): „ott csak filmet nézünk, beszélgetünk, talán dolgozatot sem írunk!) – tehát kisebb, kevesebb vagy más a követelmény. Bevallom, a hittant tanulni is kell! Nemcsak szép történetekből áll a hitünk, célunk az is, hogy a hit életük meghatározója legyen, amely minden élethelyzetben segítségükre van, vagy lesz. Életünkben mindannyian boldogságra törekszünk, ehhez olyan szilárd alapokra van szükségünk, mely Jézusban fedezhető fel. Erre szeretnénk eljuttatni hittanos gyerekeinket.

Markó Józsefné

Pozsonyban a Genesius

Amikor először vetődött fel, hogy meghívást kaptunk a pozsonyi magyar közösségtől egy előadásra, azt gondoltam, hogy ez egy „lehetetlen küldetés”!

Először is, nem ismerjük a helyszínt (más esetekben meg tudjuk előre nézni), hosszú idő telt el az utolsó előadás óta. A külhoni magyarok részére előadni több oldalról kihívás: mit jelen számukra érzelmileg egy ilyen hitbeli kérdéseket taglaló előadás, nem értik-e félre, közös gyökerek hiányában nem megy-e félre az előadás lényege. Szóval tamáskodtam magamban egy sort.

De eljött a nap. Hajnalban indultunk, ami először nem tűnt indokoltnak, mivel 8 óra körül megérkeztünk, s az előadás 11-kor kezdődött. Mivel én szorgalmaztam leghatározottabban ezt a korai indulást – hát gondoltam, most fognak „megkövezni”, hiszen mindenki aludhatott volna többet.

Egy kicsit „várost néztünk” – mivel a sok GPS valahogy mind másképpen mutatta a célt. Aztán Ági néni „élesben” gyakorolhatta az angolt, mivel egy szállodaportás (mintha csak most lépett volna át New Orleans egyik bájából, ahol Louis Armstrongot helyettesítette egy trombitaszóló erejéig), szóval, angolul kifogásolta, hogy elfoglaltuk a szálloda parkolóját. Miután tisztázódott, hogy időlegesen várakozunk azon a helyen, visszatért munkájához.

A ferencesek pozsonyi Óvárosban lévő temploma közösségi házában láttak vendégül bennünket. Mire a kulcsok előkerültek, és megpillanthattuk az előadás helyszínét – konkrétan a pincehelyiséget, addigra nem volt kétséges, hogy jó volt időben indulni.

A pince – jó akusztikája volt, a többit csak nagy képzelőerővel megáldott álmodozók képzelték, hogy alkalmas az előadás megtartására. A színpad - egy lépcsőnyi magassággal kiemelt dobogó rész, három óriás-méretű OSB-lap feltámasztva, mögötte két nyílás egy építkezés felvonulási területét mutatta, porral, mindenféle gépekkel, deszkákkal. Innen szép indítani!

A társulat egy része a szentmisén vett részt, ahol köszöntettek bennünket, s imádkoztak, erősen imádkoztak, velünk együtt. Ekkor már az idő is szorított! A világítás – egy kapcsolás: teljes sötétség; másik kapcsolás – sok a reflektor. Nyáriné Mónikának még további

kezekre lett volna szüksége a forgatókönyv tartása mellett a dugaljak kezelésével (amik persze kétkezesek voltak, és nem akartak be- illetve kijönni a konnektorokból) az éppen indokolt fényerő megvalósításához. Na, de jött a megmentő ötlet: kapcsoló tábla is van a világon, sőt a falon, csak azt kell megtudni, hogy melyik kapcsoló mire való!)

Megtaláltuk az OSB-lapok funkcióját – eltakarták az építési terület nyílásait és a takarásban tudtak mozogni a szereplőink. Mint a „nagyok” – bejátszottuk a teret: Willi az első sorból ült be a kórházi ágyhoz, az üdvözült lelkek is az első sorból érkeztek, Missy és a családja szintén. Sophia pedig a hátsó sor sötétségéből. (Miután három néni éppen kiment, majd visszatért a helyére – elfoglalva az utat -, azért volt néhány pillanat, amikor kétségessé vált, hogy Sophia oda-ér-e a „Van itt valaki, ugye nem vagyok egyedül?” – nyitómondatra.

Eddigre már nem éreztük annyira a hideget – győzött a „lámpaláz”, a teret betöltötte egy kis vibrálás, együtt volt a csapat, jó volt az ütem. Értő közönségre találtunk, csend és moccanás nélkül mélyültek el a darab mondanivalójában. „Megbocsátok! – kiáltotta Mackenzie, a közönség vele együtt lélegzett, és a „De olyan nehéz!” súlya is átjött. A jelenlévők tudták, hogy milyen nehéz is ez a valóságban!

Az előadás végén „zúgott” a vastaps! A nézők tetszés nyilvánítása eloszlatta kétségeimet, jó volt ott lenni. Eszköznek lenni egy küldetésben, ami nem is volt olyan lehetetlen.

Vendéglátóink bőséges agapén vendégeltek meg bennünket. Élénk beszélgetések folytak az asztaltársak között, és sajnáltuk, hogy meg kellett szakítanunk a kellemes együttlétet, mivel igyekezni kellett egy másik előadásunkra. Akkor még úgy tudtuk, hogy Vámoszabadin várnak bennünket délután. (PK)

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására
Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003**

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft.

Felhívjuk a figyelmet, hogy az OTP-s csekkek már nem használhatóak, mert a Plébániának új bankszámlája van a CIB Banknál.

Orbán napi szőlőáldás

Így május végén a légköri viszonyok olyanok, hogy időnként be tudnak törni a Kárpát-medencébe a hideg légtömegek, és bizony fagyokat is okozhatnak. Őseink – hogy a tavaszi fagyok ne ártsanak a növényeknek, különösen a szőlő zsenge hajtásainak – Szent Orbán közbenjárását kérték. De miért az övét?

I. Orbán pápa (kb. 175-230.) rendelte el, hogy a miseáldozat kelyhét és a paténát aranyból, vagy ezüsből készítsék. Ezért kehellyel, vagy szőlőfürttel a kezében szokták ábrázolni. Emiatt választották a szőlőművesek, kádárok, vincellérek, kocsmárosok védőszentjüknek. Tiszteletére a szőlőhegyen szobrot, vagy kápolnát állítottak. Ha a szőlőt nem érte fagy, borral locsolták a szobrot, ha elfagyott, megvesszőzték, megdobálták.

Szent Orbán életéről alig tudunk valamit. Jelentős erőfeszítéset tett a vallás kiterjesztése érdekében. Ő térítette meg Szent Cecíliát és a férjét. Valószínűleg vértanúhalált halt, bár hivatalát akkor töltötte be, amikor a római birodalom békés császára, Severus uralkodott.

Az idei szőlőáldás rosszul indult, ugyanis a többnapos esőzés miatt elmaradt az egész Orbán-napi ünnepségsorozat, amely egy héttel később került megtartásra. Eszembe is jutott egy népi bölcsesség: „Savanyú lesz a bor, ha Orbán napja esős, édes, ha tiszta az idő.” Remélem, ez nem válik be!

Tehát egy héttel később délután 3 órára felmentünk a nagy-hegyi kereszthez, ahol Albert atya az evangélium felolvasása utáni homíliában a szőlőtő és a szőlővessző példabeszédet elemezte, majd a négy égtáj felé fordulva szenteltvízzel meghintette és megáldotta a szőlőt. A József Attila Kórus énekelt, felolvastuk a hívek könyörgését, majd a Boldogasszony Anyánk – régi himnuszunk – elének-lésével befejeződött a szőlőáldás. A jelenlévők a Harangláb borozó udvarára vonultak – gyalog elég messze van – és a fellépő kórusok énekét élvezhették – már aki a nagy zsisibongásban hallott valamit.

Tulajdonképpen ennyi volt a szőlőáldás, de ha már szót kap-tam, nem tudom megállni, hogy az Olvasót ne kalauzoljam el a rég-múltba, ahonnet a szőlővel és borral kapcsolatos történeteket szemez-getek.

A szőlőtermesztés és borkészítés egykorú az emberiség történelmével.

Az Ószövetségben 212 alkalommal esik szó a borról. Először Noéval kapcsolatosan a Teremtés könyvében: „Noé, a földműves szőlőt kezdett telepíteni. Amikor bort ivott, megrészegült. (Móz 1,9.20-21) Valószínű, hogy abban az időben vörös bort ittak „mert veres az öltözeted és ruhád, mint a bornyomó ruhái.” (Iz 63,2) A szőlőt fügefára futtatták, vagy karót vertek mellé.

Az Újszövetségben Jézus első csodatétele is a borhoz kapcsolódik: A kánai menyegző (János 2,1-12). Jézus szívesen használ a szőlővel és borral kapcsolatos képeket. „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővessző.” (János 15,1-6.) Pál apostol mint egészségre hasznos dolgot ajánlja a bort: „Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral!” (1Tim 5,23)

Az ókori Mezopotámiában már fejlett borkultúra volt. Hamurabi Kr. e. 2100. körül törvényben büntette a borhamisítókat. A hellén államokban Nagy Sándor kortársai „a föld véérének” nevezték a bort. A Kárpát-medencében már a rómaiak előtt ismerték a szőlőtermesztést. Bojrevista dák király alattvalóinak erkölcsseit javítandó, kiirtatta birodalmában a szőlőt. Attila hun király is ismerte és mondhatni „halálosan szerette” a bort, hiszen egy több napos tivornya után szenderült jobblétre.

Az ókori görögök kedvenc istene volt Dionüszosz, a bor istene, mivel megszabadította az embereket a gondoktól. Minden évben nagy ünnepségeket rendeztek tiszteletére, amelynek zárásaként látványos műsorokat, színdarabokat adtak elő. Később ezt tovább fejlesztve alakult ki a görög színház.

A rómaiak átvették a mitológia egyik legfontosabb szereplőjét, de ők már Bacchusként tisztelték. A kezdetben jókedélyű, vidám mulatságok az idők folyamán részeges tivornyákká alakultak. Hippokratész is dicséri a bor jótékony hatását, de fogyasztását „csak kellő mértékkel” javasolja. Plinius Gaius Secundus áradozik a szőlővirág illatáról, mely –írja– „kedvességben minden egyéb illatot felülmúl.”

A magyarok már a Fekete-tenger vidékén ismerték a borkészítést. Tanúsítja ezt a borászati kifejezések jelentős része: szőlő, csiger, ászok, seprő, török eredetű szavak, és a bor szavunk is egyedi, eltér a világban általános vinum változataitól. „Egy pohár borba saját vérü-

ket eresztvén, azt megitták”. Ez volt a vérszerződés, ami nemcsak a szerződő felekre, hanem utódaikra is vonatkozott. A Kárpát-medencében az illírek már Kr. e. termesztették a szőlőt. A rómaiak idejében Pannonia provinciából származott Probus császár apja, aki maga is szőlősgazda volt. A császár vesztét az okozta, hogy a katonáira nem a fegyverforgatást, hanem a szőlőtőkék gondozását bízta.

Első írásos emléket a szőlőről a Pannonhalmi Apátság alapító levelében találjuk. A liturgia szükségessé tette, hogy az egyház rendelkezzen szőlővel, valamint az éghajlat és a talajviszonyok is kedveztek a szőlőtermesztésnek. A XIV. század elején már a magyar borok ismertté váltak a környező országokban, fejlett szőlő- és borkultúra jellemezte az országot.

A bor vidító hatását a középkori diákének, a Carmina Burana jól bemutatja:

„Gyúl a lélek mécse,
Csak bor töltse, hevítse.
Nektár kell, hogy a szíveket
Egekig röptesse.”

A XVI-XVII. sz. állandó csatározásai fellendítették a borfogyasztást, hiszen a víz nagyrészt fertőzött volt. 1594-ben az egri vár 700 fős legénysége 15.200 csöbör bort fogyasztott. Ez kb. napi 1 liter fejenként.

A magyar bor hamar világhírűvé vált. A XVIII. században az orosz cárok voltak a tokaji bor fő vásárlói. A XIX. sz. közepén az amerikai eredetű szőlőgyökér tetű akkora károkat okozott a francia szőlőkben, mint a porosz-francia háború. (20 milliárd frank) Ez a szőlőbetegség Magyarországon is letarolta a szőlőknek 70 %-át, de egyben a magyar szőlőtermesztés megújulásának a mérföldköve lett.

A szőlő és bor az utóbbi néhány évtizedben veszített jelentőségéből, mert sok-sok munkával, törődéssel jár, és az emberek életvitele is megváltozott. Ezért aztán sokan kivágták a szőlőültetvényüket.

A Nagyhegyből lefelé jövet szomorúan állapítottam meg, hogy sok a gondozatlan, gazos telek és a szőlőterületek is alaposan megfogyatkoztak. Valamikor a falusi embernek egyfajta rangot jelentett, ha szőlője volt. Most már soknak csak nyűg. Hiába, változik a világ!

Miután hazaértem, ittam egy jó, hamvas fröccsöt nagyapám emlékére – Isten áldja meg haló poraiban is –, aki megszerettette velem a szőlőt.

S.

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó

„Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” (Mt 5,8)
- volt az idei tavaszi találkozó mottója.

Isten boldog életre teremtett bennünket. A boldog élet vágyát és lehetőségét kaptuk tőle. - írja az idei Nagymarosi levél, amely az életet két különböző filmként mutatja meg. Az egyik az Örök Macsó, aki „falja a nőket”, de nem találja a boldogságot, a másik a Tiszta Élet, amelynek történetét te írhatod meg. Valóban, az ember szabad akaratot kapott, hogy ő maga választhatja meg életét, a találkozón számtalan példát hallhattunk. A leginkább elgondolkodtató számomra talán a Gloviczki házaspár szerelmi története volt, akik két különböző társadalmi helyzetbe tartozó családból érkeztek kapcsolatukba.

Reggel 7 órakor a plébánia elől ötven indultunk el. Az oda út is tanulságosnak bizonyult, megismerkedtünk a madagaszkári testvérekkel a Mária Rádió hallgatása közben. 9 óra körül érkezünk meg a visegrádi kompkikötőhöz, a látvány lélegzetelállító volt.

A program közös reggeli imával kezdődött, majd ezután következett a főelőadás, amit Hodász András atya tartott a tiszta életről, őt követte a Gloviczki házaspár tanúságtétele. A főelőadás után több fakultáció közül lehetett választani. Mivel először voltunk Nagymaroson, Kerényi atyához ültünk be, mert ő mindig szívesen várja a keresőket. A találkozó legemlékezetesebb része Sillye Jenő és csapatával a közös énekpróba volt, ami összehívta a híveket a templomkertbe, és fölkészített bennünket a szentmisére. A misét Böcskei László nagyváradai megyéspüspök celebrálta, nem mindennapi élmény volt látni azt a rengeteg embert, ahogyan közösen imádkoznak, és hogy határon túli testvéreink is támogatnak minket. A legnagyobb meglepetés mégis az volt, amikor az atyák felsorakoztak Böcskei László megyéspüspök mögött.

Mindezek után hitben megerősödve indultunk haza, a kompról utoljára még megcsodáltuk a Duna-kanyar festői látványát. Majd megtisztított lélekkel (lehetőség volt egész nap folyamán a gyónásra), testileg elfáradva, de lelkileg felüdülve értünk haza aznap késő délután.

Bár a fő téma a tiszta élet volt, hallhattunk történeteket a szerelemről, a családról, élethivatásról, ezek azok a történetek, amelyekkel segíthetjük egymást: legyen akár friss házas vagy szerelmes, vagy csak kereső.

Sági Dávid

Örök örömmel

Június 13-án a Genesius Színjátszókör bemutatja az idei búcsúra készített darabját.

Eleanor H. Porter Az öröm játéka örök című könyve alapján készült előadás folytatása a színjátszók korábban bemutatott Az élet játéka című színdarabjának.

Talán tíz éve, még a templomban játszottuk el azt a szívhez szóló, kedves történetet, amely egy árva kislányról és a játékaról mesél. Pollyanna alkalmas és alkalmatlan időben nőegyleti hölgyeket, mogorva agglegényt, nyugös beteget, kallódó kisfiút, egyszerűen mindenkit együttjátszásra hív. Egy furcsa emberi szokást igyekszik megváltoztatni. Az ember szívesen búslakodik, panaszkodik és észébe sem jut változtatni, pedig örülni jobban szeret mindenki, és apró öröm minden élethelyzetben lelhető.

Mostani színdarabunk, a második rész sem szól másról. A kislány tovább utazik, a játék, a jó megtalálása, folytatódik.

Ismét és újra szeretnénk elmondani, hogy az öröm tudatos keresése, az ember és ember közti kapcsolat megeremtése, a másik meghallgatása élethosszig tartó társasjáték. Kimaradni, felhagyni vele lehet, de nem jó. És mi meséljük a játékot, már másodszor is.....!

A Genesius Színjátszókör nevében: Szabó Csabáné

Eseménynaptár

Június 18-19-én délután tartjuk a **fiatalok lelkigyakorlatát**.

Június 21-én tartjuk templomunk **búcsúját**. A 10 órai szentmisében lesz a **Bérmálás**.

Június 22-26. **Etika-angol-foci tábor** a plébánián.

Július 11. **Szent Benedek ünnepe**

Július 11-17. **Római zarándoklat**

Július 24-én este 10 órai indulással 50 km-es gyalogos **zarándoklatot** szervezünk **Csatkára**.

Július 27-31. **Mesetábor** a plébánián

Augusztus 11-12. **Kuktatábor** a plébánián

Augusztus 14-én, **Nagyboldogasszony vigiliáján** este tíz órától szentségimádást, majd éjfélkor ünnepi szentmisét tartunk a templomban.

Augusztus 15-én **Nagyboldogasszony ünnepe**, szentmise este fél hétkor.

Augusztus 16-án 19 órakor **hangverseny** lesz a templomban.

Közreműködik: Bojtár Imre - oboa és Gál Anikó – zongora.

Augusztus 17-22-ig tartjuk az **elsőáldozási felkészítést** a plébánián.

Augusztus 20-án, **Szent István királyunk ünnepén** a tízórás szentmisét lesz a búcsúi szentmise.

Augusztus 23-én a tízórás szentmise keretében lesz az **elsőáldozás** templomunkban.

Szeptember 6. fél kilences szentmise: **Veni Sancte**

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné